

Arrest

nr. 129 682 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, de heer T. S., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger. U woonde samen met uw vrouw, F.(...) T.(...) (O.V. X), en jullie twee kinderen in de stad Karachi. U was eigenaar van een computerwinkel.

In 1998 werd u lid van de Pakistan People's Party (PPP). U deed dit omdat u met een partijlidkaart gemakkelijk werd toegelaten op de hogeschool. Doorheen de jaren bleef u als gewone militant actief voor de PPP. Tijdens verkiezingsperiodes deelde u bijvoorbeeld flyers uit en hielp u met het ophangen van posters.

Als lokale zakenman werd u geregeld afgeperst door vertegenwoordigers van de PPP en andere politieke partijen. U moest dan beschermingsgeld betalen. Dit is een gebruikelijke praktijk in Karachi. In augustus 2012 werd u voor korte tijd ontvoerd door onbekenden.

In november of december 2012 liep uw vriend, A.(...) U.(...) H.(...) U.(...), over van de PPP naar de rivaliserende politieke partij MQM. De leiding van de lokale afdeling van de PPP in uw district van Karachi was hier niet mee opgezet. Begin januari 2013 werd u aangesproken door twee personen van de partij, S.(...) en H.(...). Zij vroegen u om een meeting op te zetten met uw vriend. Uw vriend weigerde dit echter. Daarop vroegen S.(...) en H.(...) of u uw vriend wilde meenemen naar het Al Noor Stadium. Gezien u vermoedde dat ze van plan waren uw vriend te vermoorden, weigerde u mee te werken. Op 8 januari 2013 diende u uw ontslag in bij de PPP. De vicevoorzitter van de lokale afdeling, meneer C.(...), zei dat hij uw ontslag zou overmaken aan E.(...) S.(...), de voorzitter van de lokale afdeling. Enkele dagen later had u een besprek met E.(...) S.(...). M.(...) B.(...), een lokale gangster, was ook bij het gesprek aanwezig. Ze zeiden dat uw ontslag werd aanvaard, maar dat u wel een bedrag van vier miljoen roepies (bijna 30.000 euro) moest betalen voor de diensten die de partij u had bewezen. U kreeg enkele maanden om het gevraagde bedrag te betalen.

Begin maart 2013 kreeg u een dreigbrief met de boodschap dat u het geld moest betalen. U belde naar het telefoonnummer op de brief. Een onbekende persoon zei dat hij het geld zou incasseren voor M.(...) B.(...). U zei dat u uw best zou doen om het geld te verzamelen. In de daaropvolgende tijd werd u herhaaldelijk opgebeld en aangemaand om te betalen. Op 13 april 2013, toen de deadline om te betalen naderde, besloot u een klacht in te dienen bij de politie. U diende een handgeschreven klacht in bij het politiekantoor, maar er werd niets mee gedaan. Op 15 april 2013 werd uw vrouw thuis opgebeld en bedreigd door onbekenden. Ze zeiden dat jullie zouden boeten voor de klacht bij de politie. Op 20 april 2013 werd u nabij uw werk aangevallen en geslagen door vier onbekende personen. Ze vluchtten toen de politie ter plaatse kwam. U diende een klacht in. De politie stelde een First Information Report (FIR) op. U besprak de situatie met de oom van uw vrouw. Hij zei dat jullie sowieso gevisieerd zouden worden, of jullie nu zouden betalen of niet. Hij raadde u aan om te vluchten uit het land. Op 25 april 2013 doken jullie onder in het huis van deze oom in een ander deel van Karachi.

Op 17 juni 2013 vertrok u met uw gezin uit Pakistan. Jullie reisden met het vliegtuig van Karachi naar Dubai en vervolgens naar Zurich. Jullie waren in het bezit van jullie eigen reispaspoorten en Schengenvisa die door de smokkelaar waren geregeld. Vanuit Zurich reisden jullie met de trein verder naar België. Jullie kwamen aan in België op 20 juni 2013 en vroegen asiel op 24 juni 2013.

Op 16 september 2013 ontvingen jullie een beslissing 26quater (Dublin met overname Zwitserland). Jullie gaven echter geen gevolg aan deze beslissing en vroegen opnieuw asiel in België op 24 februari 2014. Op 7 maart 2014 werd jullie asielaanvraag in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

Vanuit België vernam u dat jullie huis in Karachi vier of vijf keer werd beschoten in de periode september – oktober 2013. Uw vervolgers zouden nog steeds naar u op zoek zijn.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Pakistan het slachtoffer zal worden van afpersers die banden hebben met de lokale afdeling van de Pakistan People's Party (PPP) in uw district in de stad Karachi. U zou zijn afgeperst nadat u ontslag wilde nemen bij de PPP. Uw vervolgers zouden een bedrag van vier miljoen roepies van u hebben geëist.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over wanneer jullie vervolgers voor het eerst zouden hebben geëist dat u een bedrag van vier miljoen roepies zou betalen. U vertelde dat u op 8 januari 2013 uw ontslagbrief indiende bij de lokale districtsafdeling van de PPP in Karachi. U zei dat u enkele dagen later bij de voorzitter van de lokale afdeling werd gesommeerd. Hij zou u toen hebben verteld dat uw ontslag zou worden aanvaard op voorwaarde dat u binnen een termijn van enkele maanden een bedrag van vier miljoen roepies zou betalen. Toen u werd gevraagd of u uw vrouw over deze problemen had ingelicht, antwoordde u bevestigend. U zei dat u haar nog dezelfde dag had geïnformeerd over uw ontslagbrief en over het geld dat van u werd geëist (CGVS, p. 11, 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat er pas in maart 2013 (toen u de dreigbrief ontving) voor het eerst sprake was van het feit dat u een bedrag van vier miljoen roepies moest betalen. Vóór maart 2013 zou er nog geen sprake zijn geweest van een bedrag van dergelijke grootte (CGVS vrouw, p. 3-4). Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen dat er al in januari 2013 een bedrag van vier miljoen werd geëist en dat u haar ook meteen hiervan op de hoogte had gebracht, antwoordde zij dat u haar toen niet had verteld hoe hoog het exacte bedrag was. U zou haar gewoon hebben gezegd dat u een bepaald bedrag moest betalen om de partij te verlaten, zonder te zeggen om hoeveel geld het ging. Pas in de maand maart zou u hebben gezegd dat het om vier miljoen ging (CGVS vrouw, p. 7). Deze uitleg is niet aannemelijk. Zelfs indien u uw vrouw inderdaad pas in maart 2013 op de hoogte zou hebben gebracht van het exacte bedrag dat u diende te betalen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u uw vrouw op dat moment of eventueel later nog zou hebben verteld dat dit bedrag al in januari 2013 werd geëist en dat u dus al twee maanden eerder onder druk werd gezet om zo'n grote som geld te betalen.

De vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over dergelijk kernaspect van jullie asielrelaas, namelijk het moment waarop jullie vernamen dat jullie een groot bedrag aan jullie vervolgers dienden te betalen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ten tweede bleek u ook weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de aanleiding van al uw problemen, namelijk het dispuut tussen A.(...) U.(...) H.(...) U.(...), uw vriend die was overgelopen naar de MQM, en de lokale partijleiding van de PPP. U beweerde dat u door leden van de PPP onder druk werd gezet om een ontmoeting op te zetten tussen hen en uw vriend. U zei dat de leden van de PPP u vroegen om uw vriend naar het Al Noor Stadium te brengen. U zou dit hebben geweigerd omdat u zich realiseerde dat het hoogstwaarschijnlijk ging om een moordcomplot tegen uw vriend. Omwille van uw weigering om mee te werken met dit complot, zouden al uw problemen zijn begonnen. U bleek echter inconsistente verklaringen af te leggen over wie u precies zou hebben willen betrekken bij het complot tegen uw vriend, wie u zou hebben gevraagd om uw vriend naar het Al Noor Stadium te brengen. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat hier heel wat personen bij waren betrokken; namelijk I.(...) S.(...), C.(...) , Z.(...) S.(...) en H.(...) (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter iets anders. U zei toen dat er slechts twee personen waren die u hadden gevraagd om uw vriend naar het stadium te brengen, namelijk S.(...) en H.(...).

Deze twee personen waren verantwoordelijken van het lokale kantoor van de PPP. Toen u gevraagd werd of er nog andere personen waren betrokken bij dit complot om uw vriend naar het stadium te brengen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10, 14, 20). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat nog andere personen u zouden hebben gevraagd om uw vriend mee te nemen naar het stadium, bijvoorbeeld ook meneer C.(...), de vicevoorzitter van de lokale afdeling van de PPP, zei u dat dit niet klopte. U zei dat enkel S.(...) en H.(...) u hadden gevraagd om uw vriend naar het stadium te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er moet worden opgemerkt dat uit het verslag van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat u toen beweerde dat er meerdere personen bij dit complot waren betrokken. Uw verklaringen werd na het gehoor voorgelezen en u verklaarde zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. De vaststellingen dat u inconsistente verklaringen aflegt over wie er allemaal betrokken was bij het complot tegen uw vriend, de gebeurtenis die aan de basis zou hebben gelegen van uw latere problemen, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling.

Ten derde kon een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld betreffende de klacht die u op 13 april 2013 zou hebben neergelegd bij de politie en de reactie van uw vervolgers op dit feit. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u op 13 april 2013 naar het lokale politiekantoor ging om een klacht in te dienen. Dit haalde echter niet veel uit. U zei dat u 'enkele ogenblikken na het indienen van de klacht' een dreigtelefoon kreeg van S.(...) die u uitlachte en die zei dat u de gevolgen van het indienen van deze klacht zou voelen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, vertelde u echter iets anders. U vertelde toen eveneens dat u op 13 april 2013 een klacht had ingediend en dat u na het indienen van die klacht een dreigtelefoon zou hebben ontvangen. U beweerde echter dat de eerste dreigementen na het indienen van deze klacht pas twee dagen later plaatsvonden. Op 15 april 2013 zou uw vrouw thuis een dreigtelefoon hebben ontvangen waarbij werd gezegd dat jullie zouden boeten voor het indienen van de klacht. U beweerde uitdrukkelijk dat dit de eerste bedreiging was na het indienen van de klacht twee dagen eerder (CGVS, p. 17, 21). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere uitspraak, namelijk dat u reeds kort na het indienen van de klacht zelf nog telefonisch bedreigd zou zijn geweest door S.(...), zei u dat dit niet mogelijk is. U ontkende dat dit zo was gebeurd. U herhaalde dat u op 13 april 2013 een klacht indiende en dat de eerste bedreiging pas volgde op 15 april 2013 (CGVS, p. 21). Deze uitleg is niet overtuigend. Het vasthouden aan één versie van uw verhaal kan de tegenstrijdigheid immers niet opheffen. Gezien uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over deze bedreigingen wel heel expliciet zijn en gezien uw verklaringen u na verloop van het interview werden voorgelezen, kan deze tegenstrijdigheid daarenboven bezwaarlijk aan een misverstand of aan een foute vertaling worden toegeschreven.

Ten vierde bleek uw vrouw absoluut ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over enkele andere zwaarwichtige incidenten, namelijk de beschietingen van jullie huis in Karachi. U vertelde dat jullie huis verschillende keren beschoten zou zijn geweest door jullie vervolgers. U zei dat deze vier of vijf beschietingen ná jullie vertrek uit het land zouden zijn gebeurd, in de periode september-oktober 2013 (CGVS, p. 4-5). U legde ook twee krantenartikels voor die zouden moeten bewijzen dat jullie huis inderdaad werd beschoten (stuk 7). In dit verband is het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw nagenoeg niets over deze incidenten kon vertellen. Uw vrouw wist weliswaar dat er enkele schietincidenten zouden zijn geweest na jullie vertrek, maar bleek niet goed te weten wanneer dit zou zijn gebeurd. Toen ze werd gevraagd of deze incidenten een paar dagen, een paar weken of een paar maanden na jullie vertrek in juni 2013 waren gebeurd, antwoordde uw vrouw dat dit 'misschien na één maand' was gebeurd (CGVS vrouw, p. 6-7), hetgeen niet overeenkomt met uw

verklaringen dat dit in september-oktober 2013 zou zijn voorgevallen. Uw vrouw kon ook niet aangeven hoeveel tijd er ongeveer zat tussen de eerste en laatste beschieting van jullie huis. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw vrouw tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u op 13 april 2013 bij het lokale politiekantoor in Karachi een klacht zou hebben ingediend tegen onbekenden omwille van de bedreigingen én omwille van het feit dat jullie huis werd beschoten (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Afgaande op de verklaringen van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou jullie huis dus reeds zijn beschoten vóór jullie vertrek uit Pakistan in juni 2013. Dit is hoogst bevreemdend, gezien u uitdrukkelijk beweerde dat er voor jullie vertrek uit het land nog geen beschietingen van jullie huis waren geweest (CGVS, p. 20). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen over beschietingen van jullie huis die vóór jullie vertrek uit het land zouden zijn gebeurd, antwoordde zij dat ze niet meer zo zeker was over 'het politierapport over de beschietingen'. Ze zei dat haar 'mentale capaciteiten waren verminderd' sinds ze hier in België in het opvangcentrum verblijft (CGVS vrouw, p. 6-7). Deze uitleg kan absoluut niet worden aanvaard als verschoning voor deze tegenstrijdigheid over de beschietingen op jullie huis of voor het gebrek aan kennis van uw vrouw over deze feiten. Uw vrouw legt immers geen enkel medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief geheugenproblemen zou hebben, laat staan een attest waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen zou hebben die zo ernstig zouden zijn dat ze dergelijke flagrante tegenstrijdigheid zouden kunnen verschonen of zouden kunnen verklaren waarom uw vrouw zo slecht op de hoogte is van deze kernaspecten van jullie asielrelaas. Het feit dat u nog enkele krantenartikels voorlegt om de incidenten waarbij jullie huis werd beschoten te bewijzen, maakt het gebrek aan kennis van uw vrouw over deze incidenten nog minder geloofwaardig.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw, jullie diploma's en het document van uw computerwinkel attesteren jullie identiteit, jullie opleiding en uw beroep, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw lidkaart van de PPP, uw identiteitskaart van de PPP en de aanbevelingsbrieven van de PPP attesteren dat u lid bent geweest van deze partij, maar kunnen niet aantonen dat u omwille van deze reden problemen zou hebben gekregen. Wat betreft de e-mails die u stuurde naar verschillende instanties (o.a. het Pakistaanse leger, de president van Pakistan, de ISI [Pakistaanse veiligheidsdienst], het Hooggerechtshof, de Verenigde Naties, Unicef, Scotland Yard en de London Metropolitan Police) moet worden opgemerkt dat deze stukken niet bewijskrachtig zijn, gezien u deze allemaal zelf hebt opgesteld. Hetzelfde geldt voor de klachtenbrief die u zou hebben overgemaakt aan de politie op 13/04/2013. Wat betreft de FIR van de politie dd. 20/04/2013 en de krantenartikels die vermelden dat uw woning zou zijn beschoten in augustus en september 2013 moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in Pakistan allerhande documenten (o.a. stukken van de politie of hele krantenartikels) gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de bewijswaarde van deze stukken ernstig relativeert.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincie Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald

in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, F.(...) T.(...) (O.V. 7.726.527), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, mevrouw F. T., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger. U woonde samen met uw man, T.(...) S.(...) (O.V. 7.726.527), en jullie twee kinderen in de stad Karachi.

In 1998 werd uw man lid van de Pakistan People's Party (PPP). Als lokale zakenman werd hij geregeld afgeperst door vertegenwoordigers van de PPP en andere politieke partijen.

In januari 2013 wilde uw man ontslag nemen bij de PPP omdat hij door leden van die partij onder druk werd gezet om een vriend, die naar een andere partij was overgelopen, te verraden. Uw man kreeg te horen dat zijn ontslag zou worden aanvaard indien hij geld aan de partij betaalde.

Begin maart 2013 kreeg hij een dreigbrief met de boodschap dat hij het geld moest betalen. Op 13 april 2013 besloot uw man een klacht in te dienen bij de politie. Op 15 april 2013 kreeg u thuis een dreigtelefoon van een onbekende persoon die zei jullie zouden boeten voor de klacht bij de politie. Op 20 april 2013 werd uw man nabij zijn werk aangevallen en geslagen door vier onbekende personen. Hij diende een klacht in. De politie stelde een First Information Report (FIR) op. Uw man besprak de situatie met uw oom. Op 25 april 2013 doken jullie onder in het huis van uw oom in een ander deel van Karachi. Uw oom raadde jullie aan om uit het land te vluchten.

Op 17 juni 2013 vertrok u met uw gezin uit Pakistan. Jullie reisden met het vliegtuig van Karachi naar Dubai en vervolgens naar Zurich. Jullie waren in het bezit van jullie eigen reispaspoorten en Schengenvisa die door de smokkelaar waren geregeld. Vanuit Zurich reisden jullie met de trein verder naar België. Jullie kwamen aan in België op 20 juni 2013 en vroegen asiel op 24 juni 2013.

Op 16 september 2013 ontvingen jullie een beslissing 26quater (Dublin met overname Zwitserland). Jullie gaven echter geen gevolg aan deze beslissing en vroegen opnieuw asiel in België op 24 februari 2014. Op 7 maart 2014 werd jullie asielaanvraag in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, T.(...) S.(...) (O.V. 7.726.527). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

“ U vreest dat u bij terugkeer naar Pakistan het slachtoffer zal worden van afpersers die banden hebben met de lokale afdeling van de Pakistan People's Party (PPP) in uw district in de stad Karachi. U zou zijn afgeperst nadat u ontslag wilde nemen bij de PPP. Uw vervolgers zouden een bedrag van vier miljoen roepies van u hebben geëist.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over wanneer jullie vervolgers voor het eerst zouden hebben geëist dat u een bedrag van vier miljoen roepies zou betalen. U vertelde dat u op 8 januari 2013 uw ontslagbrief indiende bij de lokale districtsafdeling van de PPP in Karachi. U zei dat u enkele dagen later bij de voorzitter van de lokale afdeling werd gesommeerd. Hij zou u toen hebben verteld dat uw ontslag zou worden aanvaard op voorwaarde dat u binnen een termijn van enkele maanden een bedrag van vier miljoen roepies zou betalen. Toen u werd gevraagd of u uw vrouw over deze problemen had ingelicht, antwoordde u bevestigend. U zei dat u haar nog dezelfde dag had geïnformeerd over uw ontslagbrief en over het geld dat van u werd geëist (CGVS, p. 11, 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat er pas in maart 2013 (toen u de dreigbrief ontving) voor het eerst sprake was van het feit dat u een bedrag van vier miljoen roepies moest betalen. Vóór maart 2013 zou er nog geen sprake zijn geweest van een bedrag van dergelijke grootte (CGVS vrouw, p. 3-4). Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen dat er al in januari 2013 een bedrag van vier miljoen

werd geëist en dat u haar ook meteen hiervan op de hoogte had gebracht, antwoordde zij dat u haar toen niet had verteld hoe hoog het exacte bedrag was. U zou haar gewoon hebben gezegd dat u een bepaald bedrag moest betalen om de partij te verlaten, zonder te zeggen om hoeveel geld het ging. Pas in de maand maart zou u hebben gezegd dat het om vier miljoen ging (CGVS vrouw, p. 7). Deze uitleg is niet aannemelijk. Zelfs indien u uw vrouw inderdaad pas in maart 2013 op de hoogte zou hebben gebracht van het exacte bedrag dat u diende te betalen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u uw vrouw op dat moment of eventueel later nog zou hebben verteld dat dit bedrag al in januari 2013 werd geëist en dat u dus al twee maanden eerder onder druk werd gezet om zo'n grote som geld te betalen. De vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over dergelijk kernaspect van jullie asielrelaas, namelijk het moment waarop jullie vernamen dat jullie een groot bedrag aan jullie vervolgers dienden te betalen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ten tweede bleek u ook weinig geloofwaardige verklaringen af te leggen over de aanleiding van al uw problemen, namelijk het dispuut tussen A.(...) U.(...) H.(...) U.(...), uw vriend die was overgelopen naar de MQM, en de lokale partijleiding van de PPP. U beweerde dat u door leden van de PPP onder druk werd gezet om een ontmoeting op te zetten tussen hen en uw vriend. U zei dat de leden van de PPP u vroegen om uw vriend naar het Al Noor Stadium te brengen. U zou dit hebben geweigerd omdat u zich realiseerde dat het hoogstwaarschijnlijk ging om een moordcomplot tegen uw vriend. Omwille van uw weigering om mee te werken met dit complot, zouden al uw problemen zijn begonnen. U bleek echter inconsistente verklaringen af te leggen over wie u precies zou hebben willen betrekken bij het complot tegen uw vriend, wie u zou hebben gevraagd om uw vriend naar het Al Noor Stadium te brengen. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat hier heel wat personen bij waren betrokken; namelijk I.(...) S.(...), C.(...) , Z.(...) S.(...) en H.(...) (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter iets anders. U zei toen dat er slechts twee personen waren die u hadden gevraagd om uw vriend naar het stadium te brengen, namelijk S.(...) en H.(...).

Deze twee personen waren verantwoordelijken van het lokale kantoor van de PPP. Toen u gevraagd werd of er nog andere personen waren betrokken bij dit complot om uw vriend naar het stadium te brengen, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10, 14, 20). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat nog andere personen u zouden hebben gevraagd om uw vriend mee te nemen naar het stadium, bijvoorbeeld ook meneer C.(...), de vicevoorzitter van de lokale afdeling van de PPP, zei u dat dit niet klopte. U zei dat enkel S.(...) en H.(...) u hadden gevraagd om uw vriend naar het stadium te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er moet worden opgemerkt dat uit het verslag van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat u toen beweerde dat er meerdere personen bij dit complot waren betrokken. Uw verklaringen werden na het gehoor voorgelezen en u verklaarde zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. De vaststellingen dat u inconsistente verklaringen aflegt over wie er allemaal betrokken was bij het complot tegen uw vriend, de gebeurtenis die aan de basis zou hebben gelegen van uw latere problemen, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling.

Ten derde kon een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld betreffende de klacht die u op 13 april 2013 zou hebben neergelegd bij de politie en de reactie van uw vervolgers op dit feit. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u op 13 april 2013 naar het lokale politiekantoor ging om een klacht in te dienen. Dit haalde echter niet veel uit. U zei dat u 'enkele ogenblikken na het indienen van de klacht' een dreigtelefoon kreeg van S.(...) die u uitlachte en die zei dat u de gevolgen van het indienen van deze klacht zou voelen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, vertelde u echter iets anders. U vertelde toen eveneens dat u op 13 april 2013 een klacht had ingediend en dat u na het indienen van die klacht een dreigtelefoon zou hebben ontvangen. U beweerde echter dat de eerste dreigementen na het indienen van deze klacht pas twee dagen later plaatsvonden. Op 15 april 2013 zou uw vrouw thuis een dreigtelefoon hebben ontvangen waarbij werd gezegd dat jullie zouden boeten voor het indienen van de klacht. U beweerde uitdrukkelijk dat dit de eerste bedreiging was na het indienen van de klacht twee dagen eerder (CGVS, p. 17, 21). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere uitspraak, namelijk dat u reeds kort na het indienen van de klacht zelf nog telefonisch bedreigd zou zijn geweest door S.(...), zei u dat dit niet mogelijk is. U ontkende dat dit zo was gebeurd. U herhaalde dat u op 13 april 2013 een klacht indiende en dat de eerste bedreiging pas volgde op 15 april 2013 (CGVS, p. 21). Deze uitleg is niet overtuigend. Het vasthouden aan één versie van uw verhaal kan de tegenstrijdigheid immers niet opheffen. Gezien uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over deze bedreigingen wel heel expliciet zijn en gezien uw verklaringen u na verloop van het interview werden voorgelezen, kan deze tegenstrijdigheid daarenboven bezwaarlijk aan een misverstand of aan een foute vertaling worden toegeschreven.

Ten vierde bleek uw vrouw absoluut ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over enkele andere zwaarwichtige incidenten, namelijk de beschietingen van jullie huis in Karachi. U vertelde dat jullie huis verschillende keren beschoten zou zijn geweest door jullie vervolgers. U zei dat deze vier of

vijf beschietingen ná jullie vertrek uit het land zouden zijn gebeurd, in de periode september-oktober 2013 (CGVS, p. 4-5). U legde ook twee krantenartikels voor die zouden moeten bewijzen dat jullie huis inderdaad werd beschoten (stuk 7). In dit verband is het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw nagenoeg niets over deze incidenten kon vertellen. Uw vrouw wist weliswaar dat er enkele schietincidenten zouden zijn geweest na jullie vertrek, maar bleek niet goed te weten wanneer dit zou zijn gebeurd. Toen ze werd gevraagd of deze incidenten een paar dagen, een paar weken of een paar maanden na jullie vertrek in juni 2013 waren gebeurd, antwoordde uw vrouw dat dit 'misschien na één maand' was gebeurd (CGVS vrouw, p. 6-7), hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen dat dit in september-oktober 2013 zou zijn voorgevallen. Uw vrouw kon ook niet aangeven hoeveel tijd er ongeveer zat tussen de eerste en laatste beschieting van jullie huis. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw vrouw tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u op 13 april 2013 bij het lokale politiekantoor in Karachi een klacht zou hebben ingediend tegen onbekenden omwille van de bedreigingen én omwille van het feit dat jullie huis werd beschoten (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Afgaande op de verklaringen van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou jullie huis dus reeds zijn beschoten vóór jullie vertrek uit Pakistan in juni 2013. Dit is hoogst bevreemdend, gezien u uitdrukkelijk beweerde dat er voor jullie vertrek uit het land nog geen beschietingen van jullie huis waren geweest (CGVS, p. 20). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen over beschietingen van jullie huis die vóór jullie vertrek uit het land zouden zijn gebeurd, antwoordde zij dat ze niet meer zo zeker was over 'het politierapport over de beschietingen'. Ze zei dat haar 'mentale capaciteiten waren verminderd' sinds ze hier in België in het opvangcentrum verblijft (CGVS vrouw, p. 6-7). Deze uitleg kan absoluut niet worden aanvaard als verschoning voor deze tegenstrijdigheid over de beschietingen op jullie huis of voor het gebrek aan kennis van uw vrouw over deze feiten. Uw vrouw legt immers geen enkel medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief geheugenproblemen zou hebben, laat staan een attest waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen zou hebben die zo ernstig zouden zijn dat ze dergelijke flagrante tegenstrijdigheid zouden kunnen verschonen of zouden kunnen verklaren waarom uw vrouw zo slecht op de hoogte is van deze kernaspecten van jullie asielrelaas. Het feit dat u nog enkele krantenartikels voorlegt om de incidenten waarbij jullie huis werd beschoten te bewijzen, maakt het gebrek aan kennis van uw vrouw over deze incidenten nog minder geloofwaardig.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw, jullie diploma's en het document van uw computerwinkel attesteren jullie identiteit, jullie opleiding en uw beroep, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw lidkaart van de PPP, uw identiteitskaart van de PPP en de aanbevelingsbrieven van de PPP attesteren dat u lid bent geweest van deze partij, maar kunnen niet aantonen dat u omwille van deze reden problemen zou hebben gekregen. Wat betreft de e-mails die u stuurde naar verschillende instanties (o.a. het Pakistaanse leger, de president van Pakistan, de ISI [Pakistaanse veiligheidsdienst], het Hooggerechtshof, de Verenigde Naties, Unicef, Scotland Yard en de London Metropolitan Police) moet worden opgemerkt dat deze stukken niet bewijskrachtig zijn, gezien u deze allemaal zelf hebt opgesteld. Hetzelfde geldt voor de klachtenbrief die u zou hebben overgemaakt aan de politie op 13/04/2013. Wat betreft de FIR van de politie dd. 20/04/2013 en de krantenartikels die vermelden dat uw woning zou zijn beschoten in augustus en september 2013 moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in Pakistan allerhande documenten (o.a. stukken van de politie of hele krantenartikels) gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de bewijswaarde van deze stukken ernstig relativeert.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI

Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincie Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, F.(...) T.(...) (O.V. 7.726.527), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de gegrondheid van de bestreden beslissing. Verzoekers geven inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens verwijst verzoeker naar het reisadvies op de site van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt hij dat de situatie in de provincie Balouchistan bijzonder gevaarlijk is en dat de toestand in de provincies Punjab en Sindh niet zo rustig blijkt te zijn, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Hoewel westerlingen een lievelingsdoelwit zijn, blijkt hieruit dat Pakistanen eveneens het slachtoffer van gewelddaden zijn, zonder dat de overheden in staat zijn hierop te reageren.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de "Conseil aux voyageurs Pakistan" van de FOD Buitenlandse Zaken toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers leggen immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Zo verklaarde eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat leden van de PPP genaamd I. S., C., Z. en H. van hem eisten dat hij zijn vriend A. met een smoes naar het Al Noor stadium zou lokken. Verzoeker weigerde dit echter omdat hij realiseerde dat het om een moordcomplot tegen A. ging. Dit was voor verzoeker de reden om de PPP te verlaten en het begin van zijn problemen (stuk 15, vragenlijst eerste verzoeker, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat er slechts twee personen, met name S. en H., hem vroegen om A. tot bij hen te brengen. Nadat A. deze ontmoeting weigerde zouden S. en H. verzoeker gevraagd hebben A. naar het Al Noor stadium te brengen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 10). Wanneer hem even later gevraagd wordt wie hem vroeg om een meeting op te zetten in het stadium, antwoordt verzoeker "S.". Gevraagd of het enkel deze persoon was, stelt verzoeker dat H. en S. altijd aanwezig waren in het kantoor, maar dat S. de orders gaf (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 14). Nogmaals gevraagd of S. en H. de personen waren die hem vroegen zijn vriend A. te verraden en of er geen andere personen bij betrokken waren, stelt verzoeker expliciet dat er niemand anders bij betrokken was (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 20). Verder stelt verzoeker dat C. goed op de hoogte was van de reden waarom hij zijn ontslag gaf (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 20). Erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ook C. betrokken was bij het complot om A. naar het stadium te lokken, ontkent verzoeker slechts dat hij dit gezegd heeft en stelt hij dat enkel S. en H. dit vroegen en dat C. hier niet bij betrokken was (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 21). Ook van Z., die volgens de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook bij de complot betrokken was, is geen sprake in de verklaringen van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 15, vragenlijst eerste verzoeker, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 10, 14, 20, 21). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij deze naam nooit vermeld heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan geenszins overtuigen. Dit is immers een loutere post factum verklaring van verzoeker en hij liet na dit te vermelden wanneer hij de kans kreeg om opmerkingen te formuleren (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de vraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken anders geformuleerd was, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Verzoeker werd immers gevraagd om een kort overzicht te geven van de feiten die tot zijn vlucht hebben geleid en stelde hierbij dat I. S., C., Z. en H. van hem eisten dat hij zijn vriend A. naar het stadium zou lokken (stuk 15, vragenlijst eerste verzoeker, vraag 3.5). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze vier personen bij het dossier betrokken waren, maar dat enkel S. en H. hem gevraagd hebben A. naar het stadium te brengen, is opnieuw slechts een post factum verklaring van verzoeker en kan geenszins overtuigen. Daarnaast verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij enkele ogenblikken na het indienen van een klacht bij de politie in april 2013 een dreigtelefoon kreeg van S. die hem uitlachte en zei dat hij de gevolgen van zijn klacht wel zou voelen. Enkele dagen later werd er naar zijn huisnummer gebeld en werden zijn vrouw en kinderen met hun leven bedreigd (stuk 15, vragenlijst eerste verzoeker, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat er tussen de dreigbrief en het telefoontje aan zijn vrouw geen bedreigingen meer waren. Verzoeker zou op 13 april klacht ingediend hebben bij de politie, waarna zijn vrouw op 15 april gebeld en bedreigd werd. Dit was het eerste incident na het indienen van de klacht bij de politie (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 17, 21). Geconfronteerd met zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent verzoeker dit te hebben gezegd en stelt hij opnieuw dat de eerste bedreiging na het politiekantoor aan zijn vrouw waren (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 21). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de woorden "kuch arsa" in het Urdu meerdere betekenissen hebben en niet enkel "enige tijd" betekenen, stelt de Raad dat, wat er ook van zij, verzoeker bovendien voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de telefoontjes die hij ontving van anonieme personen kwamen, daar waar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat S. hem belde (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 17, 18; stuk 15, vragenlijst eerste verzoeker, vraag 3.5). Voor zover verzoeker zich bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden beperkt tot het ontkennen van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad nog op dat verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans werd gegeven opmerkingen te formuleren over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij maakte verzoeker slechts melding van een naam die diende veranderd te worden, maar stelde hij verder alle

belangrijke redenen voor zijn vertrek te hebben aangehaald (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 2).

Verder stelt de Raad vast dat de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster niet coherent zijn. Zo verklaarde tweede verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot op 13 april 2013 klacht indiende tegen onbekenden bij de politie wegens de bedreigingen en het schieten op hun huis (stuk 15, vragenlijst tweede verzoekster, vraag 3.5). Eerste verzoeker stelt daarentegen expliciet dat de beschietingen op hun huis pas na hun vertrek uit Pakistan plaatsvonden (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 20). In een periode van twee maanden in september en oktober zou verzoekers huis vier of vijfmaal beschoten zijn (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 4, 5). Bovendien blijkt tweede verzoekster niet op de hoogte te zijn van de periode waarin deze schietincidenten plaatsvonden. Ze stelt voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij de datum en tijd niet kent, maar dat het na hun vertrek gebeurde. Gevraagd wat dit betekent, stelt verzoekster dat het misschien een maand na hun vertrek was. Ook hoeveel tijd er tussen het eerste en het laatste schietincident zat kan verzoekster niet inschatten (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 6, 7). Erop gewezen dat ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot klacht indiende omdat het huis beschoten werd, hetgeen impliceert dat dit voor hun vertrek plaatsvond, stelt verzoekster overigens slechts dat zij niet zeker is over het politierapport over de beschietingen en dat haar mentale capaciteiten slechts 50% zijn. Ook in onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers dat tweede verzoekster lijdt aan een vermindering van haar geestelijk vermogen. Verzoekers leggen echter geen medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat tweede verzoekster aan geheugenstoornissen zou lijden. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat tweede verzoekster gestresseerd was door de vermoeidheid en de onzekere situatie, slagen zij er niet in de talrijke in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Verzoekers rijbewijs, de identiteitskaart van tweede verzoekster, de diploma's en het document van hun computerwinkel attesteren hun identiteit, opleiding en beroep, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Verzoekers lidkaart van de PPP, zijn identiteitskaart van de PPP en de aanbevelingsbrieven van de PPP attesteren dat verzoeker lid is geweest van deze partij, maar kunnen niet aantonen dat verzoeker omwille van deze reden problemen zou hebben gekregen. Wat betreft de e-mails die verzoeker stuurde naar verschillende instanties (o.a. het Pakistaanse leger, de president van Pakistan, de ISI [Pakistaanse veiligheidsdienst], het Hooggerechtshof, de Verenigde Naties, Unicef, Scotland Yard en de London Metropolitan Police) moet worden opgemerkt dat deze stukken bewijswaarde ontberen gezien verzoeker deze allemaal zelf heeft opgesteld. Hetzelfde geldt voor de klachtenbrief die verzoeker zou hebben overgemaakt aan de politie op 13 april 2013. Wat betreft de FIR van de politie en de krantenartikels die vermelden dat verzoekers' woning zou zijn beschoten in augustus en september 2013 moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat in Pakistan allerhande documenten (o.a. stukken van de politie of hele krantenartikels) gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de bewijswaarde van deze stukken ernstig relativeert.

Waar eerste verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij na zijn gehoor zijn dossier verder heeft aangevuld met een bedreigende mail die hem werd toegestuurd, maar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze e-mail niet meer in aanmerking kon nemen, herhaalt de Raad dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ook gelet op de manipuleerbaarheid van e-mailberichten en op het feit dat het in voormelde mail vermelde e-mailadres door om het even wie kan worden aangemaakt zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan, kan er geen bewijswaarde aan dergelijke berichten worden toegekend.

2.7. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Sindh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012; COI Focus "Pakistan" "Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie" van 25 november 2013) en aan de verweernota (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De agglomeratie Karachi kampt met bomaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld. Bij deze terreurdaden springen de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM, ANP en PPP in het oog. Het toenemend etnisch, politiek, sektarisch en crimineel geweld ondermijnt het staatsgezag in de stad en verschaft militanten de kans om hun terreurcampagne in de stad door middel van gerichte aanslagen op te voeren. Daarnaast is de Pakistaanse taliban verantwoordelijk voor bankovervallen en ontvoeringen in de stad. Hoewel zich in Sindh met regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Het geweld in de regio is in de stad Karachi geconcentreerd. In verhouding tot de bevolkingsaantallen van de respectievelijke regio's is het oplaaiende geweld in Karachi echter minder wijdverspreid dan in FATA en Khyber-Pakhtunkhwa. De slachtoffers zijn hoofzakelijk aanhangers en activisten van politieke partijen. Daarnaast neemt het terreurgeweld toe. De meerderheid van deze terreuracties betrof gerichte moordaanslagen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweld in de provincie Sindh niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met betrekking tot het lidmaatschap van verzoeker bij de PPP, merkt de Raad nog op dat verzoeker in januari 2013 volledig stopte bij de partij. Bovendien verminderde hij zijn activiteiten reeds in 2012, nam hij nooit deel aan de verkiezingen en werd hij nooit specifiek gevisieerd door leden van andere partijen (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6, 7, 8). Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde een verhoogd risico te lopen in Karachi. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en een Franstalige versie van dit reisadvies aan hun verzoekschrift toevoegen, stelt de Raad vast dat dit betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet op Pakistaanse staatsburgers slaat. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoekers brengen dan ook geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kunnen ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF